

ΕΚΔΙΟΤΕΛΑ ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΙΚΗ
15 ΜΑΡ. 1907

Συντάκτης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄

ΑΡΙΘ. 10

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Κάθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φραγκᾷ χρυσᾷ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Σπουδαία ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυ-
ξις — ἱστορία — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά —
Εὐσεβεῖς πράξεις — Γηραιὰς ἀδελφότητος ἱστορία — Διχα-
στικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐκθεδὸς Μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Πρὸ δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινχ, βουλγαρικὴ συμμορία, εἰσελθοῦσα νυκτὸς εἰς τὴν παρὰ τὴν Χόλισταν ἱε-
ράν Μονὴν Ἀγίων Ἀναργύρων, ἐλήστευσε τὸν ἡγού-
μενον αὐτῆς Ἱερομ. Διονήλ, ἀποσπάσασα 30 ὄθωμ.
λίρας· μικροῦ δεῖν δὲ ἐφονεύετο παρ' αὐτῶν, ἐὰν μὴ
ἠναγκάζετο νὰ ὑποσχεθῇ αὐτοῖς ὅτι θὰ παραδώσῃ
τὴν Μονὴν τοῖς βουλγαρίσταις.

Τῇ ἐπύριον, ἀποδράς ἐκ τῆς μετανοίας αὐτοῦ, κα-
τέφυγε καὶ διχμένει εἰς Καστορίαν. Ἐκτοτε ἡ ἱερὰ
Μονὴ διέφυγε μεγάλους κινδύνους, καὶ, κατὰ Ἰούνιον
μῆνα, ἐπιτροπὴ ἐκ Βουλγάρων χωρικῶν μεταβάσῃ
ἐγκαθιδρύθη ἐν αὐτῇ, ὅπως ἀναλάβῃ αὐθαίρετως τὴν
διεύθυνσιν καὶ διαχειρίσιν αὐτῆς. Δι' ἐπιτοπίων ἐνερ-
γειῶν καὶ διὰ τῆς τελεσφόρου ἐπεμβάσεως ἐσώθη τὸ

ἱερὸν προσκύνημα, ἐξωσθέντων τῶν ἐπιδρομέων, ἐφρου-
ρεῖτο δὲ ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς διὰ φυλάκων, οὓς εἶ-
χον τοποθετήσῃ ἐν αὐτῇ.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον, εὐρισκόμενος ἐν Θεσσαλονίκῃ,
συμπρέλαβον μετ' ἐμοῦ ἐπιστρέφων τὸν ἐκ Σάμου
αἰδ. Παπᾶ Κωνσταντῖνον, ὃν ἐγκυβερνήσαν προσωρινῶς
ὡς διευθυντὴν τῆς ἱ. Μονῆς, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ δι-
ετία τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς.

Ἀλλὰ, τῇ 18 Φεβρουαρίου, μετὰ τὴν θείαν λειτουρ-
γίαν ἐξῆλθον πρὸς ἀναψυχὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ὁ αἰδ.
Παπᾶ Κωνσταντῖνος μετὰ πέντε ἄλλων ἀνδρῶν τῆς
Μονῆς κατὰ τὴν 3 ὥραν τουρκιστί. Πρὸς τὸ ἐσπέρας
δὲ ἐπιστρέφοντες, ὑπέπεσον εἰς ἐνέδραν Βουλγάρων
Κομιτατζήδων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Κούζου, ὅστις,
κρυπτόμενος ἐν Τσερεσνίτση μετὰ τριῶν συμμοριτῶν
αὐτοῦ καὶ πληροφορηθεὶς τὴν ἐξοδὸν τοῦ Παπᾶ Κων-
σταντῖνου, συνήθροισε περὶ τοὺς δέκα ἐνόπλους βουλ-
γάρους χωρικούς, ἔχων δὲ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ
ἀρκετὸν χρόνον κατέλαβεν ἰσχυρὰς θέσεις καὶ ἀνέμεινε
τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν. Τῇ 10 ὥρᾳ τουρκιστί, σφο-
δροὶ καὶ πυκνοὶ πυροβολισμοί, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἔρριψαν
νεκροὺς τὸν φύλακα τῆς Μονῆς Πέτρον καὶ τὸν ἐκ
Μπλατσίου γενναῖον ἄνδρα Ζίρκαν, ἐπλήρωσαν δὲ και-
ρίως τὸν ἀτυχῆ ἡγούμενον Παπᾶ Κωνσταντῖνον, καὶ

ἐλαφρῶς τὸν ἐκ Μπλατσίου Μάρκον, τῶν δύο ἄλλων ὡς ἐκ θαύματος διασωθέντων.

Τρυματισθεὶς ὁ ἀείμνηστος ἱερεὺς, κατέλαβε θέσιν ὀπισθεν βράχου, καὶ ἀνέμενε ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν ἀφεικτον θάνατον. Ὁ Βούλγαρος ἀρχιεπίσκοπος, νομίζων ὅτι ἐξέπνευσε τὸ ἀτυχὲς θυμὸς του, διέταξε τὸν ψυχογιόν του νὰ μεταβῇ καὶ παραλάβῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ· ὁ ἀείμνηστος ἀνέμενε μὲ τὸ δίκανον ἐν χερσὶ, καὶ μόλις ἐπλησίωσε δέκ μῆτρα μυχρὰν, ἐξεκένωσεν αὐτὸ εἰς τὴν κοιλικὴν τοῦ κακούργου χώραν, δύο δὲ ἄλλαι σφαῖραι τοῦ περιστρόφου τοῦ δυστυχοῦς ὅσον καὶ γενναίου Παπᾶ Κωνσταντίνου ἔρριψαν ἀμέσως νεκρὸν τὸν διαβόητον ἐπὶ κακουργήμασι Κυριάκον ἐκ Τσερεσνίτσας, τὸν ἀποτρόπαιον σφαγέα τοῦ Γεωργίου καὶ Κοσμᾶ ἐκ Χολίστης, τοῦ Ἀργύρη ἐκ Κομαντισόβου καὶ ἄλλων πλείστων ὁμογενῶν. Τετραυματισμένος ἐπικινδύνως, ἐξηκολούθει ἀμυνόμενος κατὰ τῶν κακούργων, τῇ δὲ 5 τῆς νυκτὸς ἐφθασεν ὁ στρατός εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ ἐπιθεὶς ἐπὶ ἵππου μετέφερεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονήν· ἀλλὰ καθ' ὅδον ἐξέπνευσεν ἐκ τῶν ἀλγηδόνων, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν δύο ἄλλων συντρόφων του ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ.

Ἐκ τῶν ἄλλων συντρόφων του ὁ μὲν εἰς ἐσώθη, ὁ τραυματίας Μάρκος κινδυνεύει ἐκ τῶν πληγῶν, ὁ δὲ Γεώργιος, διαμείνας ἐπὶ 5 ὥρας ἐντός χειμάρρου πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς του, κινδυνεύει ὑπὸ σφοδρᾶς περιπνευμονίας, νοσηλευόμενος ἀμφότεροι ἐντός τῆς Μητροπόλεως.

Τοιοῦτοι οἱ τελευταῖοι ἄθλοι τῶν ἀμωχρῶν τούτων θηρίων, ἅτινα ἐξέβρασεν ὁ Ἄδης μαινόμενος καθ' ἡμῶν· καὶ δὲν καλύπτει ἐν τούτοις μὲ τὰς δύο παλάμας τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ὁ ἐν τόπῳ ἀγίῳ ἐστὼς καὶ αὐτοκκλούμενος Ἱεραρχος, τολμῶν νὰ διχμαρτύρηται ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις καὶ σκευωρῇ συκοφαντίας κατὰ τοῦ κλήρου ἡμῶν πρὸς ἀποπλάνησιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἐκ τῶν ἐγκλημάτων τῶν ὁπιδῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι βάπτοντες τὸν τόπον μὲ ἀθῶον χριστιανικὸν αἷμα, καὶ προκαλοῦντες, κατ' ἀνάγκην, ἀντίποινα ἐκ μέρους τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς λαοῦ.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης κλ.

Καστορία, 23 Φεβρουαρίου 1907.

† Ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Υ. Γ. Χθὲς μετέφερε, συλλαβὼν ἐν Σμαρδέσνῳ, εἰς τὰς φυλακὰς Καστορίας ὁ αὐτοκρ. στρατός τὸν ἐκ Πλίσσης Ἀπόστολον Κουτσόναν, δολοφόνον τοῦ ἀειμνήστου Κορυτσᾶς, καὶ ἕνα ἄλλον κομιτατζήν ἐκ Βερνικίου, ἀμφοτέρους ὁπιδῶν τοῦ Κασάκωφ. Αὐθμε-

ρὸν δὲ ἐφόνευσε παρὰ τὴν Ζομπάνισταν τὸν Μητρον-Βλάχον μετὰ τριῶν ὁπιδῶν του.

ὁ ἴδιος

Ἐκθεδὶς Μητροπολίτου Μελενίκου

Παναγιώτατε δέσποτα,

Σήμερον, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἀνὰ τὰ χωρία ἄνω Πορρόια, Μπάτσοβον, Μπαχτιάρ καὶ Ράμνας—ἐν οἷς λειτουργήσας ἐδεήθην ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως καὶ τῆς πολυτίμου υἰγιείας τοῦ γαληνοτάτου καὶ φιλολόγου ἡμῶν Ἀνακτος καὶ τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν πνευματικοῦ πατρὸς καὶ Πατριάρχου—περιοδείας μου, σπεύδω νὰ γράψω πρὸς τὴν Ὑ. Θ. Π. καὶ ἐν συντομίᾳ νὰ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὴν περιοδείαν μου ταύτην. Ἐν πρώτοις πληροφορῶ τὴν Ὑ. Θ. Π. ὡς καὶ τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλα, ὅτι ὁ ἀπὸ διετίας καὶ ἐπέκεινα ἱερεὺς παπᾶ Στέργιος, δύο ἀζάδες καὶ ἑφοροι τῆς Σχολῆς καὶ εἴκοσιν οἰκογένειαι τῆς ρουμουνιζούσης κοινότητος ἄνω Πορρόια, ἐκ τῶν τυφῶν τοῦ συνειδότος ἐνοχλούμενοι, μετὰ δακρύων μοι ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἐπανήλθον εἰς τὰ πατρια καὶ δι' ἀναφορὰς αὐτῶν πρὸς τὴν Μητρόπολιν ὁμολογοῦσι τὴν διὰ δολίων μέσων ἀποπλάνησιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ὁργάνων τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν συγγνώμην τῆς Μητρὸς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζουσιν αὐτὴν ὡς ἀνωτάτην αὐτῶν πνευματικὴν Ἀρχήν. Δεύτερον, δὲ, ἀπαντῶν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τοὺς θέλοντας διὰ διαφόρων ἐκνόμων μέσων καὶ διστροφῶν τῆς τε ἱστορίας καὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων καὶ διὰ λόγους ὑστεροβούλους ἀπὸ ἐτῶν ματαίως καταγινομένους νὰ μεταβάλλωσι τὴν προγονικὴν αὐτῶν ἐλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν, πληροφορῶ τῇ Ὑ. Θ. Π. ὅτι εἰς ἅπαντα τὰ χωρία, ἐν οἷς οἰκοῦσι ἐλληνοβλάχοι, τῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας μου καὶ ἀπάσης τῆς Μακεδονίας, ὅχι μόνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ἡ ἐλληνικὴ, ἀλλὰ καὶ ἅπαντα ἡ ποιητικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ἐπίσης ἐλληνικὴ. Διότι καὶ τὰ εἰδυλιακὰ καὶ τὰ ἡρωϊκὰ καὶ τὰ γαμήλια καὶ τὰ θρηνώδη ἢ ἐπικήδεια αὐτῶν ᾄσματα εἶνε ἅπαντα ἐλληνικά, τὰ ὅποια διετηρήθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μέχρι σήμερον, εἰς μαρτύριον καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικωτάτης αὐτῶν καταγωγῆς. Οἱ κοπτόμενοι ὑπὲρ τῆς μεταβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν γλώσσης, διότι λέγουσι δὲν ἐννοοῦσιν αὐτὴν, διατὶ δὲν προσπαθοῦσι νὰ ἀλλάξωσι τὴν ἀσφατολογίαν αὐτῶν καὶ ἀνέχονται αὐτοὺς εὐθυμοῦντας νὰ τραγουδῶσιν ἐλληνιστί, θλιβομένους ἐπίσης νὰ ψάλλωσιν ἐλληνιστί καὶ βόσκοντας ἀκόμη

τά ποιμένα αὐτῶν νὰ ἐξυμῶσι τὴν φύσιν καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ ἐπίσης ἑλληνιστί; Ἀλλὰ μήπως ἡ λαλουμένη αὐτῶν γλῶσσα εἶνε ξένη πρὸς τὴν ἑλληνικὴν; Ἐκ τῶν ἐκπὸν λέξεων τὰς ὁποίας προφέρουσι, αἱ 80 % εἶνε ἑλληνικαί, εἰς τὰς ὁποίας προσθέτουσι ξένους καταλήξεις.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Δεμίρ-Χισάρ 26 Φεβρουαρίου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Διὰ νεωτέρας ἐπιστολῆς του ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου πληροφορεῖ ὅτι, συνεπεῖα συκοφαντικῆς καταγγελίας τῆς ρουμανικῆς καὶ βουλγαρικῆς προπαγάνδας ὅτι ἡ εἰς τὰ πάτρια ἐπάνοδος τοῦ ἱερέως, τῶν ἀζάδων, ἐφόρων καὶ εἴκοσι οἰκογενειῶν τῆς τέως ρουμανιζούσης κώμης ἄνω Ποροδίας ὠφείλετο εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰ ἐκδιαστικά μέσα ἅπερ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου, μετέβη εἰς τὸ Μουδιριέτι κάτω Ποροδίας ὁ ὑποδιοικητὴς Πετρίτσης, ὅστις καὶ, καλέσας τοὺς μνησθέντας κατοίκους, ἐξήτασεν αὐτοὺς, ἐμπεριστατωμένως καὶ ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ, ἂν εἶχετο ὑποστάσεως ἡ καταγγελία περὶ ἐκδιαστικῆς προσελεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν· ἀλλ' ἡ ὁμόφωνος ἀπάντησις ἀπάντων ἦτο ὅτι ὄχι μόνον ἡ καταγγελία ἦτο συκοφαντικὴ, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Μελενίκου ἠγγόει ἀπολύτως τὰς διαθέσεις ταύτας τῶν κατοίκων μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς πρὸς τὴν Μητρόπολιν παρουσιάσεως αὐτῶν, ἧς ἐπίσης οὐδεμίαν εἶχεν αὐτῇ ἐκ τῶν προτέρων εἶδῃσιν. Προσέθηκαν δὲ οἱ ἐξεταζόμενοι, ὅτι ἡ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐπάνοδος τῶν ἦν ὅλως αὐθόρμητος καὶ ἐκουσία πράξις, ὑπαγορευθεῖσα ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς συνηδύσεώς των.

Ἐνώπιον τῶν σαφῶν καὶ κατηγορηματικῶν τούτων δηλώσεων, τῶν διασκεδάζουσῶν τὰς συκοφαντικὰς καταγγελίας, ὁ ὑποδιοικητὴς ἀφῆκε τοὺς προσκληθέντας ἐλευθέρους νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὰς ἐστίας των. Ἐν τέλει δὲ πληροφορεῖ ὁ Μητροπολίτης, ὅτι παρεμφερεῖς συκοφαντικαὶ καταγγελίαι διενεργοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ παρακωλυθῇ ἡ εἰς τὸ χωρίον Χατζῆ Βεϊλίκι μετάβασις του, ὅπου ἐκλιπαρεῖται νὰ μεταβῇ παρὰ πολλῶν οἰκογενειῶν ποθοουσῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξ ἧς βία καὶ ἀπειλῇ τῶν βουλγαρικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἀπεσκήρτισαν πρό τινος χρόνου.

Ἐκθεδὶς Μητροπολίτου Μογλενῶν

Παναγιώτατε δέσποτα,

Μετὰ λύπης βεβαίως φέρω εἰς γνῶσιν τῆς Υ. Θ. Π. θλιβερά, ὡς μὴ ὠφείλε, γεγονότα, λαβόντα χώραν ἐν τῷ παρὰ τὴν Φλώριναν εὐρισκομένῳ χωρίῳ τῆς ταπεινῆς ἐπαρχίας μου «Κλαδοράπη».

Τὴν νύκτα τῆς 20 Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους, στίφη βουλγάρων κομιτῶν, ὁρμωμένων ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, ἐπέπεσον ὡς λύκοι μαϊνόμενοι κατὰ τοῦ ρηθέντος ἑλληνορθοδόξου χωρίου, μίαν ὥραν τῆς Φλωρίνης ἀπέχοντος, σκοπὸν ἔχοντα τὴν παντελῆ πυρπόλησιν καὶ ἐρήμωσιν αὐτοῦ· ἀρξάμενα δὲ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν, ἔθηκαν ἐν πρώτοις πῦρ εἰς τὴν εὐμεγέθη ἀποθήκην καὶ τὸν ἀχυρῶνα τοῦ ἐκ τῶν προκρίτων τοῦ χωρίου Μποζίνη, ἅτινα καὶ κατεκάησαν μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐκποτεθηκυμένων σιτηρῶν καὶ λοιπῶν πραγμάτων, ὧν ἡ ἀξία ὑπολογίζεται εἰς 600 λίρας περίπου· εὐτυχῶς ὁμως ἐγκαίρως ἀντελήφθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐπαπειλούντος αὐτοὺς κινδύνου καὶ, προτάξαντες μετὰ τῶν φυλάκων τοῦ χωρίου ἀντίστασιν κρητερὰν κατὰ τῶν κομιτῶν, ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ διασκορπισθῶσιν εἰς τὰ χωρία των τὴν ἐπιοῦσαν ἐκ μέρους τῶν κυβερνητικῶν Ἀρχῶν γενομένων τῶν καταλλήλων ἐρευνῶν ἀνά τὰ πέριξ σχισματικὰ χωρία, συνελήφθησαν ἐκ τοῦ δῶρον τῆς Φλωρίνης ἀπέχοντος σχισματικοῦ χωρίου «Καλλινίκη» τρεῖς τετραματισμένοι κομίται κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου, οἵτινες καὶ κρατοῦνται εἰσέτι εἰς τὰς φυλάκας.

Ὅτι ὁμως δὲν ἠδυνήθησαν οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τότε, ἐπέτυχον ἐν μέρει ἐσχάτως τὴν νύκτα τῆς 4 τρέχοντος, φονεύσαντες 3 ἄνδρας καὶ 2 γυναῖκας καὶ τραυματίσαντες θανάσιμως ἕτερον ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου τούτου. Καὶ ὁ μὲν τραυματισθεὶς μετηνέχθη ἐνταῦθα πρὸς νοσηλείαν, ἡ δὲ κηδεὶα τῶν φονευθέντων ἐγένετο τὴν ἐπιοῦσαν καθ' ἣν μετέβην κἀγὼ ὅπως παρὰ τῶ καὶ δώσω τοῖς κατοίκοις, ἐκ καθήκοντος, τὰς προσηκούσας ἐκκλησιαστικὰς παρηγορίας καὶ ἐνθαρρύνσεις, καταπείσας ἅμα αὐτοὺς ὅπως παρήμενῶσιν ἐν τῷ χωρίῳ των, ὁπόθεν ἤρξαντο φεύγοντες ἐνεκὰ τοῦ καταλαβόντος αὐτοὺς πανικοῦ.

Τὰ ὀνόματα τῶν φονευθέντων ἔχουσιν ὧδε:

Ἀνδρέας Βασιλείου	ἑγγαμὸς 30 ἐτῶν
Τρέντος Ἀνασταδίου	» 35 »
Κωνσταντῖνος Ἀνασταδίου	» 60 »
Ἰωάννα Κωνσταντίνου	» 55 »
Μαρία Σωτηρίου	» 28 »

ὁ δὲ βαρέως πληγωθεὶς ὀνομάζεται

Νικόλαος Στέφου ἑγγαμὸς 32 ἐτῶν

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 10 Φεβρουαρίου 1907

† Ὁ Μογλενῶν ΑΝΘΙΜΟΣ

Νεωτέρα ἔκθεσις

Μητροπολίτου Καστορίας

Παναγιώτατε δέσποτα,

Οἱ διὰ τῆς σπάθης τοῦ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου εἰς τὴν Ἐξαρχίαν προσαρτηθέντες ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, ἀναθαρρήσαντες ἐκ τῆς ἐξοντώσεως βουλγαρικῶν τινῶν συμμοριῶν, ἤρξαντο ἐπιστρέφοντες καὶ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῶν ἀθεμιτῶν μέσων, ὅσα μετέρχονται οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν πρὸς ἐξανγκασμὸν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἡμετέρου λαοῦ καὶ κλήρου, πέμπω τὴν ἐσώκλειστον ἐπιστολὴν τοῦ ἐκ . . . ἱερέως . . . διεκτραγωδοῦντος ἐν συντομίᾳ τὴν ἱστορίαν τῆς εἰς τὴν Ἐξαρχίαν ἀποσκιρτήσεως αὐτοῦ.

Κατασπαζόμενος κτλ.

Καστορία τῇ 2 Μαρτίου 1907.

† ὁ Καστορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Σεβασμιώτατε,

Ὁ βαθυσθεβάζτως ὑποφινόμενος ἱερεὺς . . . ἐπὶ ἡμῖσι αἰῶνι καὶ πλέον ὑπηρετήσα ὡς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος μέχρι τοῦ βαθυτάτου μου γήρατος εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν.

Ἐνεκα τοῦ βαθυτάτου μου γήρατος, πτοηθεὶς, πρό τινων μηνῶν, ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τῶν ἐπηλύδων Βουλγάρων ληστῶν, ἐδήλωσα, ἐξ ἀνάγκης, ὅτι θὰ ὑπαχθῶ ὑπὸ τὴν Ἐξαρχίαν τῆς ὁποίας τὴν γλῶσσαν οὔτε γράφω, οὔτε ἀναγιγνώσκω, καὶ τοῦτο ὅπως ἀποφύγω τὰ δεινὰ μαρτύρια ὅσα ὑπέστησαν δεκάδες συναδέλφων μου ἱερέων, πεσόντων θύμα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐλογημένου γένους ἡμῶν,

Σήμερον, ἀπκλαχθέντος σχετικῶς τοῦ τόπου ἡμῶν τῆς ἐπαχθοῦς ἐπιρροῆς τῶν ἀνθρώπων τούτων, προσπίπτω εἰς τὸ ἔλεος τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, πρκακαλῶν ὅπως μὲ κατατάξῃ εἰς τὴν χορείαν τοῦ εὐαγοῦς Αὐτῆς κλήρου οὕτινος κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας τῆς φαινομενικῆς ἀποσκιρτήσεώς μου ἀπετέλουν κρυφίως μέλος πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον.

Εὐελπὶς ὅτι ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης, ἐκτιμῶσα τοὺς ἀνωτέρω λόγους, θέλει μὲ ἀξιῶσει συγγνώμης καὶ τῆς πατρικῆς Αὐτῆς εὐλογίας, καθόσον μάλιστα

οὐδέποτε ἐπ' ἐκκλησίας ἐμνημόνευσα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐξάρχου, ὑποδιατελῶ μετὰ σεβασμοῦ τέκνον πνιθήνιον,

Ἐν . . . Καστορίας τῇ 28 Φεβρουαρίου 1907.

. . . Ἐφημέριος . . .

Σ. Σ. Ε. Α. Τὸ ὄνομα τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ χωρίου τῆς ἐφημερίας του παρκαλείπομεν, δι' εὐνοήτους λόγους.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις μεγάλης ἐπικαιρότητας καὶ ὑψίστης σπουδαιότητος διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἀμφισβητήσεων ὅς προκαλεῖ ἀπὸ τινος χρόνου ἡ Μακεδονία, ἐγένετο ἐν αὐτῇ τῇ Θεσσαλονίκῃ. Ἡ τύχη δὲ, ἔστιν ὅτε, θαυμασίως καὶ ἀνατρέπει πολυτάκεις τοὺς σοφωτέρους ἢ φαινομενικῶς τοιούτους συνδυασμοὺς πολιτικῆς ἢ ἄλλης φύσεως. Ἡ φορὰ τῆς τύχης λοιπὸν ἐπέρχεται νῦν ἀρωγὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, τοῦ συστηματικῶς ἐπιτιμωμένου παρὰ τισι κύκλοις, ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει, διότι διεκδικεῖ, δι' ἀδρῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ἐν Μακεδονίᾳ ἱστορικὰ, ἐθνικὰ καὶ γεωγραφικὰ αὐτοῦ δίκαια. Δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι προέβησαν μέχρις ἀρνήσεως πάσης, ἐν πάσῃ ἐποχῇ, ἑλληνικῆς χροιάς τῆς Μακεδονίας· δισχυρίσθησαν μάλιστα ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἦσαν ἑλληνικῆς καταγωγῆς—ἴσως ἦσαν βουλγαρικῆς—καὶ ἰδοὺ ὅτι περιφανεῖς ἀποδείξεις, ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς προκύπτουσιν, ἀποδεικνύουσι τὸ βάσιμον τῶν δικαίων τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατεδαφίσεως τῶν τελευταίων ἐρείπιων τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τῆς ἀρχαίας πύλης τῆς Ρώμης ἐν Θεσσαλονίκῃ (τῆς νῦν Πύλης τοῦ Μπεγιάζ Κουλλέ=λευκοῦ Πύργου) ἀληθῆς ἀρχαιολογικὸς θησαυρὸς, ἐκ κιονοκράνων καὶ ἐνεπιγραφῶν σιτηλῶν μετὰ 40 ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ 1 λατινικῆς ἀποτελούμενος, ἦχθη εἰς φῶς. Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν καὶ λίαν περιέργων πληροφοριῶν, σχετικῶν πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν μακεδονικῶν πόλεων, τὰς ὁποίας μᾶς παρέχουσι τὰ νέα ταῦτα κείμενα, ἐφίστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Gaulois» ἐπὶ τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ἀφιερωτοῦ ἐπιγραφῆς τοῦ μνημείου τοῦ ἀνεγερθέντος ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὲρ

τοῦ «Τίτου, Αἰλίου, Γεμινίου, Μακεδόνης, ἀρχοντος τῆς Πανελληνικῆς Συνόδου Ἀθηνῶν, ἱερέως τοῦ Θεοῦ Ἀδριανοῦ, ἀγωνοθέτου τῶν μεγάλων Πανελληνίων τῆς ΙΗ'. Πανελληνιάδος, πρώτου ἀρχοντος τῶν Πανελλήνων, ἐκλεγέντος ὑπὸ τῆς ἐκλάμπρου πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης ὡς Γυμνασιάρχου καὶ Πρωτάρχοντος τῆς ἐπιφανοῦς ταύτης πόλεως».

Ἐκ τοῦ κειμένου τούτου ἐξάγεται ἡ ἀμεσος πληροφορία, ἥς ἐστερουμένα μέχρι τοῦδε, ὅτι, πρὸς ταῖς πόλεις τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τῶν νήσων καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ αἱ μακεδονικαὶ πόλεις συμμετείχον, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους, κατὰ τὰς μεγάλας Συνόδους τῶν Πανελλήνων, τῶν παρομαρτουσῶν προσφορῶν καὶ ἐορτῶν, συνωδὰ ταῖς διατάξεις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ ταῖς σκοπούσαις τὴν σύσφιγξιν τῶν ἐθνολογικῶν δεσμῶν τῶν συνενοῦντων τὰς ὑπὸ τὴν Ρώμην διατελούσας διαφόρους ἑλληνικὰς χώρας. Τὴν ἀνασύστασιν δὲ τῶν Πανελλήνων Συνόδων διατάσων ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς, ἀνε νέου ἀπλῶς τὸ μεγαλεπίβολον σχέδιον τοῦ Περικλέους, κατὰ τὸν Πλούταρχον. «Ἡ ἴδρυσις τῶν Πανελληνίων, τὴν Β'. μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα—λέγει ὁ γάλλος ἀρχαιολόγος Em. Cahen—ἀποτελεῖ μέτρον δι' οὗ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἀπεπειράθη τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι. Καθ' ὃν δὲ χρόνον διωργάνου τὴν Σύνοδον τῶν Πανελλήνων εἰς ἣν κατελέγοντο αἱ μεγάλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλλάσσορος Ἀσίας, ἀνήγειρεν ἐν Ἀθήναις τὸν ναὸν τοῦ Πανελληνίου Διὸς καὶ ἐθέσπιζε τὰ Πανελλήνια, ἅτινα ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις».

Ἡ στήλη τῆς Θεσσαλονίκης προβάλλει τανῦν ἵνα διαφωτίσῃ ἡμᾶς, ὅτι ὁ μέγας Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, πολλῶν κάλλιον ἀπὸ τινος συγχρόνου πολιτικοῦ καὶ ιστορικοῦ πεπληροφορημένος καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς γινώσκων τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῶν λαῶν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου, συμφωνῶν δὲ ἐν τούτῳ πρὸς τοὺς ἀρχαίους ιστορικοὺς καὶ τὸν κορυφαῖον αὐτῶν, τὸν Ἡρόδοτον, συγκατέλεγεν, αὐτοδικαίως, ἐν τῷ προγράμματι τοῦ πανελληνίου αὐτοῦ διαγράματος τὰς πόλεις τῆς μακεδονικῆς γῆς, ἀναγνωρίζων οὕτως αὐτὴν ὡς ἑλληνικὴν.

(Ἐκ τοῦ παρισινοῦ «Gaulois»).

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρὸς τινος χρόνου, ὁ κ. von Moch, ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς ἐν τῷ γερμανικῷ καὶ ἐν τῷ βουλγαρικῷ στρατῷ καὶ νῦν ἀνταποκριτὴς διαφόρων γερμανικῶν ἐφημερίδων, ἐδημοσίευσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Der Machtbereich des Bulgarischen Exarchat in der Türkei (Τὰ ὅρια τῆς ἐν Τουρκίᾳ βουλγαρικῆς Ἐξάρχιας)» ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπολογίζει τὸν βουλγαρικὸν πληθυσμὸν τῆς Μακεδονίας τὸν ἀναγνωρίζοντα τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐξάρχου εἰς 817,000· εἰς δὲ ἀριθμὸν ἐπὶ πλέον δηλοῖ ὅτι δεόν νὰ προστεθῶσι 261,814 ἕτεροι Βούλγαροι ἐλληνίζοντες, καὶ 77,672 Βούλγαροι σερβίζοντες. Ἐν συνόλῳ, δηλαδή, ὁ κ. von Moch ἀναβιβάζει τὸν ἐν τοῖς βιλαετίοις τῆς Μακεδονίας βουλγαρικὸν πληθυσμὸν εἰς ἀριθμὸν δυσθεώρητον, εἰς δὲ δὲν ἐτόλμησεν νὰ τὸν ἀναβιβάσωσιν οὐδ' οἱ σωθινιστικώτεροι τῶν Βουλγάρων, εἰς ἑν ἐκτομμύριον δηλ. ἑκατὸν πενήτην πεντε χιλιάδας καὶ ὀκτακοσίας ὀγδοήκοντα ἑξ ψυχάς.

Εὐτυχῶς, τὴν κλεῖδα τοῦ παραδόξου καὶ ἐκ πρώτης ὀψεως ἀκτανωήτου τούτου αἰνίγματος εὐηρεστήθη νὰ παράσχῃ ἡμῖν πηγὴ ἀθηναικωτάτη καὶ ἐπισημοτάτη, αὐτὴ αὐτὴ ἡ βουλγαρικὴ Σοβράνιε, ψηφίσασα δημοσίᾳ, ἐν τῇ συνεδριάσει αὐτῆς τῆς 10 Φεβρουαρίου ε. ἔ. καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡδὴ θανόντος πρωθυπουργοῦ κ. Πέτκωφ, ἐτήσιαν σύνταξιν ἐκ τρισχιλίων φράγκων τῷ κ. Moch, διὰ τὰς καλὰς ὑπὲρ τοῦ βουλγαρισμοῦ ὑπηρεσίας του.

Καὶ ὁμῶς, τὰ φυλλάδια καὶ αἱ ἀνταποκρίσεις τοιούτων ἀνταποκριτῶν καὶ στατιστικολόγων ἐξηπάτων ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὴν Εὐρώπην· ἐπὶ τῇ βᾶσει δὲ αὐτῶν ἐσχηματίζετο ἡ φενακίζομένη δημοσία γνώμη.

Τοῦ λόγου ὄντος περὶ βουλγαρικῶν στατιστικῶν ὡς πρὸς τὸν μακεδονικὸν πληθυσμὸν, ἐρχνιζόμεθα ἐκ τῆς ἐν Παρισίοις γενομένης, τῇ Κυριακῇ 24 Φεβρουαρίου ε. ε., διαλέξεως τοῦ κ. Michel Paillares—ἐπισκεφθέντος αὐτοπροσώπως τὰ μακεδονικὰ βιλαετία—τὴν ἀκόλουθον ἀξιοπερίεργον περικοπὴν:

« . . . Ἐπισκεφθῶμεν 4—5 μακεδονικὰς πόλεις.

Ἐν Στρωμνίτζῃ, ὁ κ. Βράγκωφ (ἄλλος βούλγαρος στατιστικολόγος ὑπολογίζων τοὺς ἐν τῷ νομῷ Θεσσαλονίκης Βουλγάρους, εἰς 501140 ἀπέναντι 147097 Ἑλλήνων καὶ 25451 Κουτσοβλάχων) ἀριθμεῖ 6384 Βουλγάρους ἀπέναντι 35 Ἑλλήνων καὶ 18 Βλάχων

κατοίκων. Τοῦτο ὅμως δὲν παρακωλύει τὸν κ. Βράγκωφ νὰ ἀριθμῇσιν ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς σχολαῖς Στρωμνίτζης 64) μαθητάς. Δυνάμει τίνος μαγείας οἱ 35 Ἕλληνες ἠδυνήθησαν νὰ γεννήσωσι μαθητεύουσιν νεο-λαίαν 650 ἀρρένων καὶ θηλέων; ἀκατάληπτον μυστήριον. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ ἐλληνικὸς πληθυσμὸς Στρωμνίτζης ἀνέρχεται εἰς τρισχιλίας ψυχάς, ἐγὼ αὐτὸς δὲ ἠρίθμωσα ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν ὑπερεξ-κοσίους παῖδας. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Βουλγάρους, ὁ πληθυσμὸς τῶν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ρώσου ἀξιωματικοῦ μεθ' οὗ ἔσχον συνέντευξιν, δὲν ἀνέρχεται εἰς 6384 ἀλλ' ἀποτελεῖ μειόψηφον 1500—1800. Καὶ ὅμως ἡ Στρωμνίτσα ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν ἡ πόλιν τῆς βουλγαρικῆς ἡγεμονίας, λυμαίνονται δ' αὐτὴν τὰ βουλγαρικὰ σώματα.

» Ἐν Βιτωλίοις ὑπάρχουσι, κατὰ τὸν κύριον Βράγκωφ, 100 Ἕλληνες μετὰ 1520 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς σχολαῖς. Ἐνταῦθα τὸ μυστήριον ἀποδίδει σκοτεινότερον. Ἀλλ' ἐπιτρύχῃτω μοι νὰ εἶπω ὅτι ἐν Βιτωλίοις ὑπάρχουσι, μᾶλλον, 20000 Ἑλλήνων μετὰ 15 σχολῶν, ὧν αἱ διαστάσεις δυσχερῶς περιλαμβάνουσι τὰς 2500 μαθητάς καὶ μαθητρίδας, οὓς ἐπεσκέφθην. Ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 100 μέχρι τοῦ τῶν 20000 ὑπάρχει, ὡς βλέπετε, σεβαστὴ ἀπόστασις. Καὶ διεπίστωσα ὅτι τοὺς **φλυαροὺς** Ἕλληνας ὑπερηκόμισαν οἱ **θετικοὶ καὶ σοβαροὶ** λαοί.

» Ἐν Τυρνόβω δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς Ἕλληνα, κατὰ τὸν κ. Βράγκωφ. Ἐν τούτοις ἀνομολογεῖ ὅτι ὑπάρχουσι 230 Ἕλληνες μαθηταί. Ἀποφεύγωμεν νὰ ἀνερευνήσωμεν τὸ βάθος τῆς σοφίας τοῦ κυρίου τούτου, διότι θὰ κτηνητῶμεν εἰς τὴν χώραν τῶν τρελλῶν. Ἡ ἐπὶ τόπου μετὰδασίς μου μὲ διεφώτισεν, ἀποκαλύψασά μοι 3000 Ἕλληνας κατοίκους. Τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ διατὶ ἀνεῦρον αὐτόθι οὐχὶ 230 ἀλλὰ 325 μαθητάς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δι' οὓς ἡ ἐλληνικὴ κοινότης δαπανᾷ ἐτησίως 5500] ράβκκ. Ἐν Τυρνόβω, κουτσοβλαχικὴ κωμοπόλις, ὁ ἀριθμὸς τῶν ρωμουνιζόντων μαθητῶν ἀνέρχεται μόλις καὶ μετὰ βίας εἰς 15.

» Ἐν Μεγαρόβω, ἑτέρα κουτσοβλαχικὴ κωμοπόλις, δὲν ὑφίσταται οὐδὲ **ὄκιδ** Ἕλληνας κατοίκους, καίτοι ὑπάρχουν, κατὰ τὸν Βούλγαρον πάντοτε στατιστικολόγον, 305] Ἕλληνες μαθηταί. Περιῆλθον τὴν πολίχνην, θύραν πρὸς θύραν, καὶ εὔρον 2500 Ἕλληνας κατοίκους μετὰ 300 μαθητῶν. Τὸν ρωμουνιζόν ἀντιπροσωπεύουσιν 20 παῖδες ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

» Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ κ. Βράγκωφ τοποθετεῖ 8000

Βουλγάρους, ἐνῷ ὁ κ. Steeg (ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας) ἀριθμεῖ μόλις 3—4000.

» Ἐν Κιρέτσκι, ὁ κ. Βράγκωφ ὑπολογίζει 8920 Βουλγάρους μὴ ἔχοντας οὐδὲ ἓνα μαθητὴν ἐν οὐδεμιᾷ Σχολῇ· καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ μὴ ὑπάρχοντες αὐτόθι, καθά βεβαίον, ἔχουν, κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, δύο σχολὰς μετὰ 770 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Μὴ ζήτηι πλέον ἐνταῦθα, ὦ ἀνγκνῶστα, νὰ ἐννοήσης. Μεταβάς αὐτοπροσώπως ἐπὶ τόπου, ἐξηκρίβωσα ὅτι οὐδὲ εἰς κάτοικος βουλγαρικῆς καταγωγῆς ὑπάρχει» . . .

*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μητρόπολις Τυρολλόνης.—Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ καθωρίσθησαν τὰ χωρία καὶ αἱ κωμοπόλεις, αἱ τὴν ἀνασυσταθεῖσαν μητρόπολιν Τυρολλόνης καὶ Σερεντζίων ἀποτελοῦσαι. Τὰ χωρία ἀριθμοῦνται εἴκοσι καὶ τρία, περιέχοντα πληθυσμὸν τρισχιλίων καὶ πεντακοσίων περίπου οἰκογενειῶν.

Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως.—Ἐνεκρίθη συνοδικῶς ὁ κανονισμὸς τῆς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Ἀδελφότητος τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἐκ Πέπελης τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως. Σκοπὸς τῆς Ἀδελφότητος ταύτης ὀρίζεται φιλεκπαιδευτικὸς καὶ φιλανθρωπικός.

Δολιότης.—Ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Βιβλικῆς ἐταιρίας ἄρτι γενομένην ἔκδοσιν τῆς εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν δι' ἐλληνικῶν χαρακτήρων Καινῆς Διαθήκης, ἥς τὸ δέσιμον φαίνεται ὁμοιότατον τῷ δεσίματι τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως, συνιστῶμεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς μικρασιά-τας ἵν' ἀποφεύγωσι τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐφιστῶσι δὲ προσοχὴν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ σήματος (δι-κεφάλου ἀετοῦ) ὃς ἐλλείπει ἐκ τῆς μετὰ δολιότητος γενομένης προτεσταντικῆς ἐκδόσεως.

Ἐξαρχία Μετζόβου.—Συνοδικῇ ἐγκρίσει, δι-τάχθη ἡ ἐξαρχία Μετζόβου ἵνα συλλέξασιν πάντα τὰ ἐπίσημα γράμματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ κληροδοτήματα τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ Μετζόβου, ἐκδόσῃ δαπάναις ἰδίαις εἰς ἴδιον τόμον.

Κήρυγμα θεοῦ λόγου.—Διὰ τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων τῆς Σμύρνης ἐγένετο γνωστὸν τὸ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐφέσου συνταχθέν πρόγραμμα τῶν κηρυξόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν κωμοπόλεσι τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱεροκηρύκων ἀνέρχεται

εἰς εἴκοσι τρεῖς, ὧν καὶ λαϊκοὶ τινες ἐπίσκοποι κηρύττοντες ὅπου ἂν τύχῃσι περιοδεύοντες εἰσὶν οἱ θεοφίλ. Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακείμ καὶ Εἰρηνοπόλεως κ. Ἀρσένιος, ὁ ἀπὸ δύο ἐβδομάδων διαμένων ἐν αὐθα.

Μνημόδυνα.—Κατὰ τὸ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθέν ἐν τῷ κατὰ Σταυροδρόμιον ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαρίτου Ζήση Θ. Ζήση, μέλους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου μετὰ ζήλου χρηματίσας ἐπὶ πέντε περιόδους, παρίστατο ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ κυριακῇ, 4 Ἀρχαμένου, μηνός, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Γερασίμου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ, τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν ἄγοντι σεβ. μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ τρίτῃ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ ἐξ Ἀθηνῶν τῇ προτεραίᾳ ἀφικομένη εὐγενεστάτῃ κόμῃσι κ. Λουίζα Ριχνκούρ, ἣν αὐθήμερον ἀντεπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν, ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.—Προχθὲς ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα ἐξοχώτ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰω. Γρυπάρης.

Κηδεῖα.—Κατὰ τὴν τῷ σαββάτῳ, 3 μαρτίου, γενομένην κηδεῖαν τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων στρατιωτικῶν ἱκτρῶν ἀντιστρατήγου Ἐλευθερίου πασᾶ Ἐλευθεριάδου παρὴν ἐκπροσωπῶν τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανος. Μ. πρωτοσύγκελλος, ἐρμηνεύων τοῖς πενθοῦσι τέκνοις καὶ συγγενέσι τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος πατριρχικὰς εὐχάς. Ἐκ μέρους τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οὗ μέλος ἐπὶ μίαν περίοδον ἐ χρηματίσεν ὁ ἀείμνηστος, παρὴν ὁ Α' αὐτοῦ γραμματεὺς, ἐντολῇ πατριαρχικῇ.—Ὁ μεταστάς ὑπηρέτησεν ἐπὶ πεντήκοντα τρία ἔτη τῇ σεβαστῇ κυβερνήτῃ μετ' εὐσυνειδησίας καὶ πολλοῦ ζήλου, λείπει δὲ μνήμην εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καὶ χρηστοῦ συνεπῶς πολίτου.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ. Εἰς τὴν «Φόρμιγγ» τῶν Ἀθηνῶν γράφουσιν ἐκ Τριπόλεως ὅτι ὁ πρότινος χειροτονηθεὶς πανιερ. ἐπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός, εὖ τε καὶ καλῶς ποιῶν, προέβη εἰς τὴν χειροθεσίαν πάντων τῶν ἐν Τριπόλει ἱεροψαλτῶν, ὄντων ὑπὸ τὴν τῶν ἐπισκόπων δικαιοδοσίαν, κατὰ τὴν διάταξιν τῶν ἱερῶν κανόνων.—Τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Φόρμιγγος», ποιούμενον μνείαν τῆς πρὸ διμηνίας ἐκδοθείσης ὑφ' ἡμῶν μουσικῆς διατριβῆς τοῦ ἔλλογ. πατριαρχικοῦ γραμματέως κ. Μ. Βασιλείου, ἀποφαίνεται, παρὰ τοὺς κανόνας ἀμερολήπτου καὶ

εὐσχήμονος συζητήσεως, ὅτι ἀδύνατον ἀνὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν διὰ μόνῃς τῆς μετροφωνίας ἀνάγνωσιν τῶν διαφορῶν φάσεων τῆς ἀρχαίας μουσικῆς γραφῆς χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ κατὰσθῇ γελοῖος. Εὐχόμεθα ἐν ἐπιστημονικῇ προσεχεῖ συζητήσει ν' ἀποδειχθῇ ἡ γνώμη αὕτη, ἵνα μὴ κατὰσθῇ ἐν τοῖς εἰκῇ λεγομένοις ὁ νέος ἐξ Ἀθηνῶν μουσικὸς ἀφορισμός.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἀφίκοντο ἐκ τῆς Ἀγίας πόλεως οἱ πανος. ἀρχιμανδρίται κκ. Ἀθανάσιος ἑξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Μόσχαν (ἐπιστρέφων εἰς τὴν αὐτόθι διακονίαν αὐτοῦ) καὶ Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, ἀντικαταστάτης τοῦ πρὸ μηνός τῶν τῇδε μεταστάντος ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ταϊγνίῳ ἀρχιμανδρίτου Ἰουβενκλίου. Τοὺς ἐγκρίτους ἀγιοταφίτας, ἐπισκεψάμενους τὴν Α. Θ. Π., ἀντεπεσκέψατο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, ὁ πανοσιολ. Μ. ἀρχιδιάκονος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Καλαβρύτων Φιλάρετος.—Ἀπεβίωσε τῇ παρελθούσῃ παρκαυεῖ ἐν Αἰγίῳ, ἑδρᾷ τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, ὁ ἐπίσκοπος Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Φιλάρετος Γιαννούλης, κληρικὸς ἐκ τῶν λογίων, χρηματίσας ἐφ' ἱκανὸν προϊστάμενος τοῦ ἐν Βιέννῃ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐκεῖ ἐφημερίου ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλλου Λοντοπούλου. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὸν πανιερ. ἐπίσκοπον Πατρῶν κ. Ἀντώνιον ἵνα μεταβᾷ εἰς Αἰγίαν προστῇ τῆς κηδεῖας τοῦ μακαρίτου Φιλάρετου.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βαλτιμόρης.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνεκρίθη ὁ διορισμός ὡς προϋσταμένου τῆς ἐν Βαλτιμόρῃ (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ ὁσιολογ. διακόνου κ. Καλλίστου Παπαγεωργοπούλου, ὅστις χειροτονηθήσεται προσεχῶς πρεσβύτερος.

Κοινότης ἑλλήνων. Σεβούγγαν.—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ διορισμός ὡς προϋσταμένου τῆς ἐν Σεβούγγαν (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς κοινότητος τοῦ αἰδεσιμ. διακόνου κ. Παντελεήμονος Γκορογιάννη, ὃς χειροτονηθήσεται πρεσβύτερος.—Ἐν τούτοις ἱκανοὶ τῶν ἐν Σεβούγγαν ἑλλήνων ἀποίκων, δι' ἐ-

πιστολῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐφημερίδι «Ἀστέρι» τοῦ Σικάγου, διαμαρτύρονται κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου τῆς Σεβούγγαν γενομένης παύσεως τοῦ τέως ἐφημερίου αἰδεσμοῦ. κ. Νικολάου Βελόνη, ὃν ἐπικινοῦσι διὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ διότι, ἐπισκεψάμενος τὴν ἑλληνικὴν ἐν Σικάγῳ κοινότητα, κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ περὶ τὰς 3500 φράγκων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἐν Σεβούγγαν ναοῦ τῶν ὀρθοδόξων.

Κοινότης ἑλλήνων. Πουέβλου. — Ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Πουέβλῳ (πολιτείας Καλοράδο) ἑλλήνων ὀρθοδόξου κοινότητος, οὗ ἡ τοῦ θεμελίου λίθου κατάρθεσις ἐωρτάσθη πανηγυρικώτατα τῇ 28 προπαραελθόντος ἰανουαρίου, προϋπολογίσθη δαπάνη 80000 φράγκων.

Βιρμιγγάμης ἑλλήνων κοινότης. — Ὑπὸ τῶν ἐν Βιρμιγγάμῃ (τῆς Ἀμερικῆς) ἑλλήνων παροίκων ἡγοράσθη ἀντὶ 45000 φράγκων ναὸς τοῦ δόγματος τῶν διαμαρτυρομένων, ὅστις εἰς ἐκκλησίαν μετατρέπόμενος τοῦ ὀρθοδόξου ἀνατολικοῦ δόγματος καὶ διασκευαζόμενος ἵκεν ἐπὶ τούτῳ θέλει χρησιμεύσει τοῖς ὀρθοδόξοις ἑλλησιν.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ παρόντος ἔτους ἀνεγράψαμεν ἐν ὅλῳ ποσὸν ἐράνων γενομένων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐν ἀτελεῖ σημειώσει ἀνεφέρετο ἡ ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου τῶν ἐκτάκτων προσφορά τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει γεγραμμένης τῶν ἱερέων μονῆς ὡς καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐν Ἀν. Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ προσφοραὶ τῶν ὀρθοδόξων Ἐλευθερουπόλεως καὶ Προύσης· ἰδίᾳ δὲ καὶ διακριδὸν αἱ τῶν (τῆς δευτέρας ταύτης) κοινοτήτων Προύσης, Μουδανίων, Μεσαιπόλεως, Νεοχωρίου, Πελαδαρίου καὶ Ἐλεγκμῶν. — Προσθετέον νῦν ὅτι καὶ αἱ φιλότιμοι κοινότητες Τριγλίας καὶ Συκῆς ἐπεμψαν τὸν ὑπὲρ τοῦ ταμείου ἔρανον αὐτῶν, μὲν πρώτη 2668, ἡ δὲ δευτέρα 1700 γρόσια, δῆλον οὖν οἱ τῆς ἐπαρχίας Προύσης ὀρθόδοξοι συνεισένεγκον ἐν ὅλῳ περὶ τὰς 20000 γροσίων, ταχθέντες ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ, εἰς τὴν ἀκραιφνῆς φιλογένεια καὶ θερμὸν αἶσθημα χριστιανικὸν ἔταξε τὰς πατριζού-

σας ἑλληνικὰς κοινότητας Ἰωαννίνων καὶ Πελαγονίας.

Ἡ πρώτη τούτων, ἡ τῶν Ἰωαννίνων ἐπεμψεν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τρίτην δόσιν ἐκ 5990 γροσίων.

Λιτὴν προγενεστέραν προσφυρὰν αὐτῶν καὶ οἱ τῆς ἐπισκοπῆς Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως ὀρθόδοξοι συνεπλήρωσαν ἀποστείλαντες 730 γρόσια, ὧν οἱ τῆς κώμης Πλατάνου 435, οἱ δὲ τῆς Ἡρακλείτζας 295 γρόσια. — Οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας Γάνου καὶ Χώρας ἀπέστειλαν 1080 γρόσια ὡς καὶ οἱ τῶν 40 Ἐκκλησιῶν ἕτερα 532. — Ἐκ τῶν πασχουσῶν καὶ ταλαιπωρουμένων ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων, μετὰ τὰς τῆς Πελαγονίας καὶ τῶν Μογλενῶν, καὶ τῆς Κοζάνης καὶ Σερβίων, ἡ μὲν τοῦ Μελενίκου εἰσένεγκεν ὑπὲρ τῶν ὁμοιοπαθῶν αὐτῇ 1080 γρόσια, ἡ δὲ τῆς Ἀνω Τζουμαγιάς ἴσον ποσὸν (1080) — ὡς καὶ ἡ τοῦ Ζουπανίου (τῆς ἐπαρχίας Σιτανίου) 425 γρόσια. — Πρὸς τῇ ἐπαρχίᾳ δὲ Σηλυβρίας, ἥς ἐποησάμεθα μνηεῖαν εἰσενεγκούσῃ γρόσια 1296, ἀναγράφομεν τὰς εὐσεβεῖς κοινότητας: Νικομηδείας, προσενεγκούσαν 3744 καὶ Καλλιουπόλεως 670 — καὶ τοὺς φιλοτίμους καὶ πρὸς πᾶν καλὸν προθύμους κατοίκους τῆς θεοσυντηρήτου ἡγεμονίας Σάμου, πέμψαντας 23317 γρόσια, κατὰ σαμιακὴν διατίμησιν. Διακεκριμένως δὲ ἔδωκαν τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ μέρος οἱ ἐξῆς δῆμοι:

Πρωτευούσης 6590 — Νέου Καρλοβασίου 6125 — Μακραθοκάμπου 2104 — Παγώνδου 1904 — Βαθείως 1172 — Κοκκασίου 908 — Φούρνων 485 — Παλαιοκάστρου 464 — Μιτυληνῶν 455 — Καλαμπόκας 403 — Πύργου 396 — Παλαιῶν Καρλοβασίου 339 — Πλατάνου 305 — Κουμείκων 252 — Μεσαίου Καρλοβασίου 251 — Βουρλιωτῶν 250 — Κοντείκων, Ἀρβανιτῶν καὶ Νενέδων ἀνὰ 150 — Κουμραδίων 140 — Ἀγίου Κωνσταντίνου 119 — Σπαθαρσίων 103 — Καστανέας 75 καὶ Μύλων 50. — Οἱ ὀσιώτατοι μοναχοὶ τῆς Ἀγίας Ζώνης 194 — οἱ τῆς μονῆς προφήτου Ἡλιοῦ 51 καὶ οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι Μακραθοκάμπου, Καλαμπόκας καὶ Μανωλατῶν 166.

Ἐν τεύχεσι τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς Ἀ' Ἐκκλησ. Ἀληθείας ἐσημειώσαμεν ἑτέρας δωρεάς. Ἐν αὐθὰ δὲ προκειμένου καταλόγου λεπτομεροῦς τῶν ἐξ Ἐλευθερουπόλεως συνδρομῶν, ἀναγράφομεν τὰς

προσφοράς κοινοτήτων πασχουσῶν ὑπὲρ πασχόντων, εἰσὶ δ' αὖται **Πραβίου** γρόσια 2658 — **Νικησιάνης** 904 — **Αρεόνης** 725 — **Μουθενής** 275 — **Κορυϊτῆς** 218 — **Ἐλευθερῶν** 216 — **Τσερεδλάνης** 288, εἰς ἃ προσέθηκεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Πανῆρετος, «ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος τριμείου αὐτοῦ» ὡς αὐτὸς γράφει προσφυῶς, 216, πέμψας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν 5400 γρόσια.

Κατὰ καθήκον ἐπίσης σημειοῦμεν ἐπὶ μέρους ὅτι τῶν ἐκ **Βιζύης** σταλέντων ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων 1823 γροσίων, προσήνεγκον ὁ πανιερ. μητροπολίτης κ. Νικόδημος 162 γρόσια καὶ ἀνά 108 οἱ κκ. Γ. Κ. Μόμας, Ν. Μ. Τοπουζέλης Κ. Παπᾶ Στάντζα, Χαρχλ. Δημητρίου καὶ Μ. Ἀθανασιάδης — 95 ὁ κ. Στ. Νικηφορίδης καὶ οἱ λοιποὶ κἄτω τοῦ ποσοῦ τούτου.

*

Ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρώτευούσῃ δέον ν' ἀναγράψωμεν τὴν ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν συνδρομὴν τοῦ ἐνταῦθα **Ἑλληνικοῦ Συλλόγου «Ἐρμού»** ἐκ γροσίων 877 — τῆς συνεχνίας τῶν χαδιαράδων 540 γροσίων, ὁμογενοῦς ἀνωνύμως προσενεγκόντως διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. ἀρχidiaκόνου 500 καὶ τὴν τοῦ ἐν Δελλιώναις ἱερέως κ. **Ἀδάμ Ζωγραφίδου** γροσίων 98. Συμπληρώσεις τῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως συνδρομῶν ἔχοντες καὶ ἐν προσεχεῖ τεύχει ν' ἀναγράψωμεν, ἀναφέροντες σήμερον ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἐν «Ἐκκλησι. Ἀληθεία» σημειωθεισῶν 532 λιρῶν, ἃς ἐκ Γαλατᾶ συνέλεξεν ἡ μεγάλη ἐπιτροπεία ἡ ἐργασθεῖσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Φιλιππουπόλεως κ. Φωτίου, ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ, δι' ἐργασίας ἀκκμάτου τῶν ἀξιολύμων μελῶν αὐτῆς κκ. Ἀλ. Σινιόσογλου, Σωτ. Σπυρίδωνος, Π. Χρυσοῦ, Μικὲ Παπαδοπούλου καὶ Ἀλεξ. Δ. Φωτιάδου τοῦ καὶ ταμίου, συνέλεξε 502 λίρας τουρκικὰς καὶ 75 ἑκατοστὰ. Προσῆνεγκον τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ μέρος οἱ ἐξῆς, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ καταλόγῳ φαίνεται:

Κ. Ἡλιάσκος 50 λίρας — ἀνωνύμως ἐδόθησαν 30 — Ἀλ. Δ. Φωτιάδης καὶ υἱοὶ Σινιόσογλου ἀνά 25 — Μ. Ν. Παπαδόπουλος, Ἀθ. Γεωργιάδης, Ν. Δ. Φωτιάδης καὶ Ζ. Δ. Χ. ἀνά 20 — Γ. Κέντρος 15 — Π. Χρυσός, Ι. Μ. Σταύρου, Τσακούσογλους καὶ Γεωργιάδης, ἀνωνύμως, Π. Δημητριάδης καὶ τῆς ἑτέρας ἀνά 10 — Μ. Σ. Παπᾶζογλου 220 φράγκα — Μιτ. Μακρίδης 120 φράγ-

κα — Σωτ. Σπυρίδων, Κ. Ν. Δημητριάδης, Φ. Δ. Μεζίκης, Σ. Δ. Νομικός, Π. Ἰωαννίδης, Ν. Ι. Κανέλλος, Κλεάνθης Μαυρόπουλος, Χ. Π. Ἀναγνωστίδης, Δ. καὶ Κ. Κωνσταντινίδης (γαλλιστὶ γραφόμενοι), υἱοὶ Μ. Κεχαγιόγλου, Ν. Α. Δεῖρμεντζόγλου, Σινιόσογλου Ράλλης καὶ συντροφίς, Ν. Α. Μαρέγγος, Κλεάνθης Θ. Χατζόπουλος, καὶ Ἰω. Ἀνανιάδης ἀνά 5 λίρας — Γ. Ι. Ζουμπούλογλους τέσσαρες καὶ ἡμίσειαν — Υἱοὶ Ἰωαννίδου, ἀνωνύμως, Μ. Παντ. Παπᾶ, ἀδελφοὶ Στυλιανίδαι, ἀδελφοὶ Ι. Τσιρᾶ καὶ δύο ἑτεροὶ ἀνά 2 — καὶ Τηλεμ. Φ. Νικολαΐδης 1.

Ἐν τῷ δευτέρῳ καταλόγῳ ἀναγράφονται οἱ κκ. ἀδελφοὶ Νκούμ, ἀδελφοὶ Σιφναίου καὶ Ι. Κ. Παπαδόπουλος ἀνά 10 λίρας δόντες — Γ. Δ. Τσακούσης, Ἀλεξ. Χατζόπουλος, Χρ. Σαρρόπουλος, καὶ ἀδελφοὶ Τζαμπετζί ἀνά 5 — Ζώνικας καὶ Πολυζῶης 3 ἀγγλικὰς καὶ δύο ἑτεροὶ ἀνά 3 τουρκικὰς — Α. Ξενοπόπουλος, Χ. Γαϊτάνης καὶ Χ. Χατζῆ Ἰωαννίδης ἀνά 2 καὶ Σ. Θ. Εὐστρατιάδης 2 ἀγγλικὰς — Κ. Τριανταφυλλίδης 1 ἀγγλικὴν — Κ. Βούτας, Κ. Ἐλευθερόπουλος καὶ τῆς ἀνωνύμως σημειωθείς, ἀνά μίαν τουρκικὴν λίραν.

Εἰς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου προθύμως ἀποκρινόμενος ὁ ἀξιότιμος κ. Χαρ. Κ. Γεωργιάδης ἠθροίσε 1175 γρόσια ἐκ συνεισφορῶν κατοίκων τοῦ Χαϊδάρ πασᾶ καὶ τινῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐξ Ἀγίου Ὄρους αἱ ἱερὰ μοναὶ καὶ σκῆται καὶ κελλία καὶ λαϊκὰί τινες ἐν Καρεαῖς μένοντες ἀπέστειλαν ἔτι ὑπὲρ τᾶς 160 λίρας, αἵτινες ἀναβιβάζουσι τὸ σύνολον τοῦ ἐξ Ἀθῶ πεμφθέντος εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ποσοῦ εἰς 340 καὶ πλέον λίρας, ὅπερ ἀρκετὸν ἐστὶν ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι πᾶσαι αἱ ἱερὰι μοναὶ χορηγοῦσιν ὀλίγον ἢ πολὺ ποσὸν ὑπὲρ πενομένων νεκρῶν καὶ σχολείων ἐπιτιμούντων, ὑπὲρ ἐκδόσεως βιβλίων καὶ ἐκπαιδεύσεως πτωχῶν νέων, ὑπὲρ πενήτων ἐπικαλουμένων τὴν φιλάνθρωπίαν τῶν ἀγιορειτῶν. Ἐκτὸς τῆς συνδρομῆς τῆς ἱερᾶς τοῦ **Βατοπεδίου** μονῆς (100 λιρῶν), τῆς τῶν **Ἰδύρων** (50), τῆς ἀγαθοεργοῦ κελλιωτικῆς συνδρομῆς (30 λιρῶν), προσῆνεγκον ἔτι αἱ μοναὶ **Μεγίστης Λαύρας** 12 λίρας — **Διονυσίου** 5 — **Κουτλουμουσίου** 7 — **Παντοκράτορος** 240 φράγκα — **Ξηροποτάμου** λίρας 10 — **Ζωγράφου** 10 — **Καρακάλλου** 10 — **Φιλοθέου** 5 — **Σίμωνος Πέτρας** 10 — **Ἀγίου Παύλου** 15 — **Σταυρονικήτα** 2 — **Ρωδικοῦ** 20 καὶ **Κωνσταμονίτου** 5 — ἀνέβαλον δὲ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν αἱ μοναὶ Χε-

λανδαρίου, Δοχειαρίου, Ξενοφώντος, Γρηγορίου, καὶ Ἐσφιγμένου.

Σημ.—Αἱ ὑπὸ τὴν Μ. Λαύραν ἱεραὶ σκῆται καὶ τὰ κελλία προσήνεγκον γρόσια 400—κελλιῶται τινες 500 σχεδόν, ὧν ἀνὰ μίαν λίραν ἔδωκαν οἱ ὀσιώτατοι ἱερομόνχοι τῶν χελανδαρηῶν κελλίων Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου κ. Κύριλλος καὶ Ἀγίου Ἰγνατίου κ. Μωϋσῆς—οἱ λοιποὶ μικρότερὰ ποσά.—Ἐπίσης οἱ ἐν **Καρεαῖς** ἐμπορευόμενοι λαϊκοὶ προσήνεγκον ἐν συνόλῳ 3190 ἀγιορειτικὰ γρόσια (πρὸς 120 λογιζομένης τῆς τουρκικῆς λίρας), ὧν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Φ. Δημητρίου, Πανταζᾶκος καὶ Καραμπέρης καὶ Δούμπας ἀνὰ λίρας 3 τουρκικᾶς, οἱ κκ. Α. Μαργαρίτης καὶ Κ. Νικολαΐδης ἀνὰ 2, οἱ δὲ λοιποὶ μικρότερὰ ποσά.

Ἐκ Θεσσαλονίκης ἀπεστάλησαν χθὲς 75 λίραι τουρκικαὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀνατ. Ρωμυλία καὶ Βουλγαρίᾳ παθόντων—Ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας 17 λίραι—καὶ ἐκ Τριπόλεως (τοῦ Πόντου) 20 ρούβλια καὶ 50 φράγκα σταλέντα ὑπὸ τινος ὁμογενοῦς, δι' ἐπιστολῆς ἀνυπογράφου, χάριν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην «τὸν κορυφαῖον θεραπευτὴν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν» ὡς ὁ πέμπων γράφει.

Ἀπεστάλη πρὸς τὴν Διευθύνουσαν Ἐπιτροπὴν τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἡ παρὰ πόδας ἐπιστολή, ἣν δημοσιεύομεν ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης.

Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιόν τι φέρον τὸν τίτλον **Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολὴ** (1844—1898) τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν περίπου ἀποβιώσαντος ἀρχιμηνδρίτου Γερμανοῦ Γρηγοροῦ. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, γραφέν ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἀρχιμ. ἐπὶ τῇ βᾶσει δῆθεν σημειώσεων αὐτοῦ καὶ περιέχον ἐν ἀρχῇ βιογραφίαν αὐτοῦ συρραφείσαν ὑπὸ ἀνωνύμου, πᾶν ἄλλο ἢ ὡς ἱστορία τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογ. Σχολῆς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Ἄνευ δημοσιεύσεως ἐπισήμων ἐγγράφων ἀπαραιτήτων εἰς παρόμοιον δημοσίευμα, μετὰ περισσῆς δὲ διςτροφῆς πασιγνώστων γεγονότων, μετὰ χαρακτηρισμῶν προσώπων ἀξιοσεβάστων καὶ κοιναφελῶν χαρακτηριζομένων πασιδήλως ἀνκληθέστατα καὶ ἐμπαθῶς, ἀτυχῶς τὸ φυλλάδιον δύναται νὰ συγκαταλεγῇ εἰς τὰ σκότια ἐκείνα συνονθυλεύματα, ἅτινα ὡς λιβελλογράφημα τοῦ χειρίστου εἰδους δικκίως ὑπὸ παντὸς εὐφρονούντος λογίζονται, ἐπομένως τὰ ἐν αὐτῷ διασπρόμενα πρόσωπα,

διαπρεπεῖς ἀρχιερεῖς ὑπέροχον θέσιν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ κατέχοντες, καὶ ἀξιοσεβάστοι κληρικοί καὶ λαϊκοὶ καὶ εὐδοκιμώτατοι καθηγηταί, εἶνε πολλῶ ἀνώτεροι τῶν ποταπῶν τούτων ἐν λιβελλογραφίαις ψευδολογιῶν, ὡς ἀπολαύοντες τῆς ἐκτιμήσεως τῆς τε Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν. Τὸ δὲ ὅλως ἀνῆλθες τοῦ περιεχομένου δίκνυται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ μυθοπλαστήσας τὰ ἐν τῷ φυλλάδιῳ, οὐδόλως εἶχε τὴν τόλμην ζῶν ἔτι νὰ ἐκδώσῃ αὐτό, ἀλλὰ δεδιὼς τὴν δᾶδαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀμέσου ἐξελέγξεως, ἐξέδωκεν αὐτό οὐ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῶν πλειόνων προσώπων, ὧν πρόξεις καὶ λόγους καὶ γεγονότα, ὅλως φαντασιώδη, ἀναφέρει, ἀλλὰ καὶ δύο ἔτη περίπου (κατ' ἰδίαν ἐντολήν!!) μετὰ τὴν ἀποβίωσιν, ὥστε δικκίως ἐχαρακτηρίσθῃ ἡ συρραφή αὕτη ὡς φωνὴ ὁδωδύιχ ἐκ τοῦ τάφου προερχομένη.

* *

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγία καὶ Μ. Ἑβδομάς.—Τοῦ βιβλίου τούτου ἐκτυπωθέντος πέρυσιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ μικρῷ πρὸ τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δι' ἧς προορίζεται, μένουσιν ἱκανὰ παρ' ἡμῖν ἀντίτυπα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ μοναὶ, ἐνοριακαὶ καὶ σταυροπηγιακαὶ, εἰς ἧς δεόν νὰ εἰσαχθῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν ἱερέων, ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τῶν ὀσιωτάτων ἡγουμένων καὶ τῶν ἀξιολύμων ἐπιτρόπων ἐγκαίρως θέλουσι φροντίσει νὰ προμηθευθῶσιν ἀντίτυπα τοῦ κυριαρχικῶς ἐγκειμένου τούτου βιβλίου, ὅπερ ἐκ σελίδων 375 μεγάλων ἀποτελούμενον, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, τιμᾶται δεδεμένον ἀντὶ γροσίων 12.

ΓΗΡΑΙΑΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρὸ δύο σχεδὸν ἐτῶν ἐγένετο μνεῖα ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» παλαιᾶς τινὸς Ἀδελφότητος, πανηγυριζούσης τὴν ἐπέτειον αὐτῆς τῇ 12 δεκεμβρίου, μνήμῃ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐν τῷ Σιναϊτικῷ παρ' ἡμῖν μετοχίῳ. Παλαιὰ τις εἰκὼν ἀνακειμένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ μετοχίου τούτου ἐπέτρεψέ μοι νὰ γράψω τὴν ἡλικίαν τῆς Ἀδελφότητος Ἀγίου Σπυρίδωνος ἐτῶν πεντήκοντα, διότι πηγῆς ἐτέρας ἐστερούμην.

Κατ' εὐτυχίαν, πρὸ τινος ἐστάλη μοι πρὸς ἐξέτασιν ὁ μικρὸς κώδης τῆς Ἀδελφότητος ἢ Ἀδελφάτου τούτου, διδάσκων με μετὰ τινος φειδω-

λίας εἴ τι ἂν πρέπη 'να μάθωμεν περὶ σωματείων ἀρχαίων, ὧν οὐτ' ἐντυπος ἢ χειρόγραφος κανονισμὸς περιεσώθη που, οὔτε πομπώδεις ἐκθέσεις καὶ λογοδοσίαι τύποις ἐξεδίδοντο. Ἐκ τοῦ κώδικος ἔμαθον ὅτι ἡ Ἀδελφότης ἰδρύθη τῇ 20 ὁκτωβρίου 1816 ἐπ' ὀνόμασιν ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ ἁγίας Ματρώνης.

Μέχρι τοῦδε, κατὰ μαρτυρίας ὁμογενῶν γερόντων, ἐπιστεύετο ὅτι μόνη παλαιὰ ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν ἀδελφότησιν ἦν ἡ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ἐν Χρυσοπόλει, συσταθεῖσα τῷ 1814. Ἀπὸ τοιαύτης μαρτυρίας ἐπίσης ἐγινώσκουμεν ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν ἱερατείαν αὐτοῦ Γρηγόριος ὁ ἀπὸ Σμύρνης οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνέστησεν ἀγαθοεργὸν Ἀδελφότητα, ἐν τοῖς κελλίοις τοῦ ναοῦ τοῦ Βλάχ-σεραγίου ἐν Φαναρίῳ συνερχομένην. Ἰσως αὐτῆς κώδης τις, ἴσως ἀπολογισμὸς ἐτέρου τινος ἀδελφάτου δηλώσει τοῖς φιλιότοισιν, ἀνακαλυπτόμενος, τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν αὐτῶν.

Τὰ σωματεῖα ταῦτα, τὴν καταγωγὴν ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων ἔλκοντα, ὑπὸ τοῦ κράτους ἀνεγνωρισμένα καὶ κεκυρωμένα ἀπὸ δεκαπέντε καὶ πλέον ἑκατοντάετηρίδων, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐλογούμενα, βεβαίως ἐτήρουν βραχεάτινὰ σημειώματα περὶ τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων αὐτῶν· ἐτήρουν βεβαίως καὶ τινες κανόνες καὶ θεσμοὺς περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, οὐχὶ πάντοτε ἀγράφους. Ὁ κώδης τῆς «Ἀδελφότητος Ἁγίου Σπυρίδωνος» σημειοῖ ὅτι «οἱ ἀδελφοὶ» κατέβαλλον κατ' ἔτος ἕκαστος ἕξ γρόσια=φράγκα· καὶ ἡ ἐν τῷ κώδεϊ ἀναγραφὴ ἐστὶν ἄρθρον κανονισμοῦ. Σημειοῖ που ἐπίσης ὅτι οἱ λογαριασμοὶ τῆς ἐτησίας διαχειρίσεως ὑπεβάλλοντο τοῖς «ἀδελφοῖς» τῇ 12 δεκεμβρίου, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σιναϊτικοῦ μετοχίου ἐτελεῖτο μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐνῶ τῇ 20 ὁκτωβρίου, μνήμη τῆς ἁγίας Ματρώνης, ἐγίνετο ὑπὲρ τῶν ζώντων ἀρτοκλασία. Ἦν δὲ καὶ χορηγία καθωρισμένη 250 γροσίων, ἰσαριθμῶν φράγκων, κατ' ἔτος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σιναϊτικοῦ μετοχίου. Ταῦτα κατεσπαρμένα ἐντὸς τοῦ κώδικος, ὧδε κακεῖσε, εἰσὶν ἀποσπάσματα τοῦ τῆς Ἀδελφότητος στοιχειώδους κανονισμοῦ. Δεικνύουσι ταῦτα καὶ τὴν τάξιν, ἣν εἶχεν εἰσηγμένην ἡ Ἀδελφότης Ἁγίου Σπυρίδωνος ἀπὸ τοῦ 1816, ὅτε καὶ σημειώματα ἀκριβῆ ἐτήρουν οἱ

διαχειριζόμενοι τὰ κατ' αὐτὴν, ἀφ' ὧν κατεστρώθη κώδης μετὰ εἰκοσὶ που ἐνιαυτοῦς, ἀναγράφων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν, ἐνίοτε καὶ τὰ ἐπαγγέλματα αὐτῶν καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου. Τόσον ἦσαν ἀκριβεῖς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος οἱ «ἀδελφοὶ»—τὰ μέλη δὴλον οὖν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

Τὰ ἀγαθοεργὰ ταῦτα σωματεῖα τότε φαίνεται ὅτι εἰργάζοντο δραστηριώτερον καὶ μετὰ πλείονος ζήλου ἢ τὰ σημερινά. Τὸ «Ἀδελφάτον Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ Ἀγίας Ματρώνης» ἅμα ἰδρύθη καὶ κατεσκεύασε τὴν ἱερὰν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, ἀντὶ 725 γροσίων, ἱερὰν εἰκόνα τῆς ἁγίας, ἀντὶ 595 γροσίων, δύο κανδήλας ἀργυρᾶς, ἀντὶ 436, καὶ μανουάλιον ὀρειχάλκινον, ἀντὶ 704½, δαπανήσαν ἐν ὅλῳ 2460 γρόσια, δὴλον οὖν ἰσάριθμα φράγκα. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου κατάρθωσαν οἱ «ἀδελφοὶ» 'να σχηματίσωσι κεφάλαιον ἐκ 2500 γροσίων, κατατεθὲν ἐπὶ τόκῳ 12% παρὰ τῷ ναῷ τοῦ χωρίου Πύργου τῆς ἐπαρχίας Δέρκων. Δὴλὰ γε δὴ ποσὸν πεντακισχιλίων φράγκων ἢ πτωχὴ Ἀδελφότης αὕτη συνέλεξεν ἐντὸς τῶν πέντε πρώτων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἐνῶ καὶ εἰς τὸν ναὸν τῶν Σιναϊτῶν ἐχορήγει τακτικῶς καὶ εἰς ἐορτὰς, ἀρτοκλασίας τε καὶ λειτουργίας, ἐξώδευσεν.

* *

Οὕτως ἀπεδείχθησαν τὰ σωματεῖα ταῦτα παρ' ἡμῖν ὠφελιμώτατα τοῖς κοινοῖς ἡμῶν καθιδρύμασιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐθνικῇ βιοτῇ τῶν κάτω χρόνων, ὥς δ' ἡ παράδοσις διδάσκει οὐδεὶς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῶν ἰδρύετο καὶ συνετελεῖτο χωρὶς ἀδελφάτου, ἴσως οὐδὲ σχολεῖον. — Τῷ 1663, Διονύσιος ὁ πατριάρχης ὁ Βάρδαλις ἀπολύων, κατὰ ἰούνιον τοῦ ἔτους τούτου, τὸ νεομισμένον κατὰ τοὺς τότε χρόνους σιγίλλιον τοῦ φιλοσοφικοῦ τμήματος τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας, ὅπερ ἐξέδωκα τύποις ἐν τῷ βιβλιδίῳ μου «Παιδεία καὶ πτωχεία παρ' ἡμῖν» (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893), ὥριζε μὲν ἐορτὴν τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης σχολῆς «τῶν τε σχολαζόντων (δὴλὰ γε δὴ τῶν μαθητῶν) καὶ τῶν τῆς σχολῆς ταύτης ἀδελφῶν καὶ ἐπιτρόπων, καὶ τῶν ἄλλων τῆς πολιτείας ταύτης ἀρχόντων» τὴν 25 μαρτίου, καθ' ἣν ἔδει τελεῖσθαι τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ κατὰ τὸ Φανάριον Ἀγιοταφτικοῦ μετοχίου (ἐν

ὧς ἢ τε εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἱδρύται καὶ τὸ παγκάριον ἐστήρικται), ἐπέβαλλε δὲ «ἀδελφάτον τι ρητὸν παρέχειν τῷ κατασκευασθέντι παγκάρῳ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς σχολῆς, σημείον τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ στέρεως πρὸς αὐτήν». Νομίζω λοιπὸν ὅτι δηλοῦται διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἡ ὑπαρξὶς ἀδελφότητος ὑπὲρ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, καὶ τὸ καθῆκον τοῦ τῆς ἀδελφότητος ταύτης ἀποτελεῖν μέρος τοὺς ἐφόρους καὶ μαθητὰς τοῦ φιλοσοφικοῦ τμήματος καὶ τοὺς ἐπισήμους παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς τότε χρόνοις· εἶχον οὗτοι καθῆκον 'να συνεισφέρωσι μάλιστα κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐν τῷ ναῷ κατασκευασμένον ἐπὶ τούτῳ ταμεῖον. Ὅτι δὲ πραγματικῶς ἀδελφότητα πάντες οὗτοι ἀπετέλουν καταφαίνεται ἐξ ὧν ὀρίζει τὸ σιγίλλιον κατωτέρω· ὅτι τῶν διὰ τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου γράμματος ἐμπεδουμένων κεφαλαίων δυνατὸν 'να γίνηται τροποποιήσις τις ἐγκρίσει «τῶν τῆς ἀδελφότητος ἐπισήμων» καὶ τοῦ πατριάρχου.

Μνεῖαν τοιαύτης ἀδελφότητος πρὸς ὑποστήριξιν ἐκπαιδευτικοῦ καθιδρύματος ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνοις, ἀλλὰ μνεῖαν ἐπίσημον, πατριαρχικὴν δὴλον οὖν καὶ συνοδικήν, γραπτὴν, οὐδαμοῦ ἀπῆντησα. Ἡ περὶ τῆς ἀδελφότητος τῶν θαπτόντων πτωχοὺς τεθνεώτας μνεῖα, περὶ ἧς ἰδὲ ἐν «Ἐορτολογίῳ κωνσταντινουπόλεως προσκυνητοῦ» (σελίδι 215 ἕως τῆς 217) ἀνάγεται πάντως εἰς τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἢ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος καὶ κεῖται ἔξω καὶ μακράν πως τῶν ἐλληνικῶν τόπων. Ἐν κώδινιν ἐνοριακῶν ναῶν εὐρίσκω μνεῖας ἀδελφοτήτων θρησκευτικῶν οὕτως εἰπεῖν μέχρις ἀρχῶν τῆς ΙΘ', ἐξ ὧν ἠρεύνθησα.

Ὡς ἀνεκαλύφθη νῦν κώδιν' παλαιὸς ἀσκήμου καὶ ἀγνώστου τοῖς πολλοῖς Ἀδελφότητος, εἰσαγαγούσης ἀπ' ἀρχῆς ἔτι τῆς συστάσεως τάξιν εἰς τὴν φιλόανθρωπον λειτουργίαν αὐτῆς, οὕτως ἐλπίζω ὅτι καὶ κώδικος εἰδός τι ἐτέρας τινὸς ἀδελφότητος εὐρεθήσεται, ὅταν ἐπιτροπὴ τινὲς ἐνοριακῶν ναῶν χορηγήσωσι πρὸς ἐξέτασιν τὰ σχετιζόμενα πρὸς τοιαύτας ἐθνικὰς μελέτας ἔγγραφα· δευχθήσεται δ' ἐκ τούτων ὅτι καὶ σχολείων ἴσως ὑποστήριξις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἱερῶν ναῶν, καὶ διάκοσμος αὐτῶν καὶ προμήθευσις κηροστατῶν καὶ κανδηλῶν ὀφείλεται εἰς ἀδελφότητος τοιαύτας, ὧν εἰς διοίκησιν ἐκαλοῦντο ἢ εἶχον δικαίωμα οὐχὶ πάντες οἱ ταύ-

τας ἀποτελοῦντες, ἀλλὰ μόνον οἱ «ἐπίσημοι τῆς ἀδελφότητος».

Σήμερον ὁ κώδιν' τῆς παλατιανῆς «Ἀδελφότητος Ἀγίου Σπυρίδωνος» ἀποφαίνεται ὅτι ἀρχαία καὶ αὕτη παρ' ἡμῖν ἐστίν, ἔχουσα τάξιν ἐν τῇ διοικήσει τῶν κατ' αὐτήν, καὶ διδάσκουσα ὅτι τοιαύτην τάξιν εἶχον εἰσηγμένην ἐν τῇ διαχειρίσει καὶ διευθύνσει τῶν κοινῶν οἱ πατέρες ἡμῶν. Τοῦτο δ' ἀποδειχθήσεται καὶ ἐπὶ τινῶν ἐτέρων κεφαλαίων τῆς μεσολοκίας ἡμῶν ἱστορίας.

Ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8) Ἰουλίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγῶν,

Διὰ τὸν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὁρισταμένην μνηστείαν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὧν τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προύσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστείας τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διανογῶν ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφάσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

3

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμυνοπούλου.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παραδῶν διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παραδῶν διὰ τὸ δωδεκάσέλιδον τεῦχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. III. 426846